

— Ето, сега иде моя редъ, си мислила рѣпатъ. Или на изложение ще ме пратятъ, или за семе ще ме оставятъ. Ще разберете вие, коя съмъ азъ.

— Извадете я, милички, извадете я! извикала бабата.

— Знаменитата рѣпа вадятъ, гледайте, гледайте — си шепнѣли морковитѣ и картофитѣ.

— Бабо, ами че тази голѣма рѣпа вжтрѣ е куха! извикало момчето и я дигнало нагоре.

Всички овошки и зеленчуци видѣли, че това било истина.

— Затова тя бѣше толкова горделива и самохвална, казало зелето.

— Бабо, какво да я правимъ, попитало момчето.

— Изхвърлете я вънъ. Тя за нищо не ни е нужна.

— Ама моята прабаба, моята баба . . . почнала да мърмори рѣпата.

Ала въ тази минута тя прехвъркнала презъ плета и се прострѣла на пжтя.

Превель : К. Койчевъ — Водски.

НАДЕЖДА

Малкото ми братче
болно е въ леглото,
мама все му слага
кърпи на челото.

Ний вървимъ полека,
стжпваме на пръсти.
Нашта стара баба
цѣлъ день все се крѣсти.

Все кандило пали,
предъ икона свята,
„Боже, запази ми
внуцитѣ, децата“!

Отъ икона златна
Богъ-Исусъ поглежда,
въ погледа му свѣти
милость и надежда!

Дора Габе — Пенева